

רע"פ 3972/19 - צביה קנטור גוז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3972/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקשת: צביה קנטור גוז

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעפ"ת 69024-11-18 מיום 29.5.2019 שנית על ידי כב' השופט רענן בן-יוסף

בשם המבקשת: עו"ד אשר ארבל

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף) מיום 29.5.2019 בעפ"ת 69024-11-18, בגדרו התקבל ערעור המשיבה ונדחה ערעור המבקשת על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' סעדון) בת"ד 4546-02-17.

רקע והליכים קודמים

1. המבקשת הורשעה, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירה של נהיגה כשברמזור אור אדום (נסיבות מחמירות), לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות); עבירה של נהיגה שלא בכיוון החץ, לפי סעיף 36 לתקנות; עבירה של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה); ועבירה של גרימת חבלה של ממש, לפי סעיף 38(3) לפקודה.

בתמצית יצוין כי על פי עובדות כתב האישום, נהגה המבקשת בקלות ראש כאשר נכנסה לצומת מנתיב לא נכון, ובניגוד לאור האדום שדלק ברמזור, כאשר אותה עת נכנס לצומת מימין לשמאל כיוון נסיעת המבקשת, בחסות האור הירוק, נהג שנסע ברכבו (להלן: הנהג המעורב) מעל המהירות המותרת ופגע בעוצמה ברכבה של המבקשת. מעוצמת ההתנגשות נהדף אחד הרכבים אל עבר הולכי רגל ורכבים אחרים. כתוצאה מכך נחבלו חבלות קשות הולכת רגל ובנה הקטין, וכן ניזוקו ארבעה כלי רכב.

2. בגזר דינו, עמד בית משפט השלום לתעבורה על תוצאות התאונה הקשות, בכל הנוגע לחבלות של ממש הכוללות, בין היתר, שברים, פגיעה בכבד ושיתוק הסרעפת להולכת הרגל, וחבלת ראש קשה לבנה הקטין, כמו גם על הנזקים שנגרמו לרכוש. עוד עמד בית המשפט על העובדה שהמבקשת הכירה את הדרך בה נסעה וכי היא ידעה שהנתיב ממנו נכנסה לצומת בכיוון ישר מיועד לפנייה ימינה בלבד, ומשכך קבע כי רשלנותה ניצבת ברף חומרה גבוהה. בהתחשב בכך, ולאחר בחינת מדיניות הענישה הנוהגת, העמיד בית משפט השלום את מתחם העונש ההולם על מאסר עד שלושה חודשים שיכול וירוצה על דרך של עבודות שירות, וכן העמיד את מתחם פסילת רישיון הנהיגה בין 12 ל-24 חודשים. אשר לקביעת העונש בתוך המתחם, התחשב בית המשפט בהיות המבקשת נהגת ותיקה בעלת עבר תעבורתי תקין; בצער שהביעה בפני בא-כוחה על קרות האירוע; ובמחדל לפיו לא הועמד לדין נהג הרכב המעורב שנכנס לצומת כשהוא נוהג במהירות שהיא מעל למהירות המותרת. לנוכח האמור, גזר בית משפט השלום לתעבורה על המבקשת 20 חודשי פסילת רישיון נהיגה, בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית; פסילה על תנאי; קנס בסך 3,000 ש"ח או 30 ימי מאסר תחתיו; ומאסר על תנאי.

3. המשיבה והמבקשת הגישו ערעורים על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה. ערעור המשיבה על קולת העונש התקבל, בעוד ערעור המבקשת על חומרת העונש נדחה בנימוק לפיו "בכל קנה מידה לא ניתן לומר שהעונש שהטיל בית משפט קמא על המשיבה [המבקשת בהליך דנן- ג'.ק.] הוא עונש חמור יתר על המידה". בית המשפט המחוזי קבע, בשים לב לאינטרס הציבורי; לפסיקה הנוהגת; לנסיבות ביצוע העבירה נוכח הפגיעה בערכים המוגנים; למידת רשלנותה של המבקשת; ולתוצאות התאונה הקשות, כי יש להחמיר בעונשה של המבקשת, תוך שסבר כי בנסיבות המקרה אין להטיל עונש מאסר. נוכח כל האמור, ובהמלצת שירות המבחן, גזר בית המשפט המחוזי על המבקשת 32 חודשי פסילת רישיון נהיגה בניכוי 60 ימי הפסילה המנהלית; 250 שעות שירות לתועלת הציבור; פסילה על תנאי; קנס בסך 3,000 ש"ח או מאסר תחתיו; ומאסר על תנאי.

על פסק דין זה הוגשה בקשת רשות הערעור שלפניי.

נימוקי הבקשה

4. בבקשתה, טוענת המבקשת כי שגה בית המשפט המחוזי משהחמיר בעונשה מבלי שפירט את נימוקיו להתערבות בגזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה ומבלי ששטח בפסק דינו את הפסיקה עליה הסתמך. לדידה, העונשים שגזר עליה בית המשפט המחוזי סוטים סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. עוד טוענת המבקשת כי מקום שבית המשפט סבר כי יש לגזור עליה שירות לתועלת הציבור, היה עליו להפחית מרכיב פסילת רישיון הנהיגה או למצער להתחשב בכך בתור גורם מאזן. לפיכך, סבורה המבקשת כי עניינה מעורר שאלה אנושית-מצפונית בשל נסיבותיה האישיות הייחודיות, המצדיקה את התערבותו של בית משפט זה משיקולי צדק.

5. לאחר שעיינתי בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים שבהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982); רע"פ 3667/14 קראדי נ' מדינת ישראל (1.6.2014)). סבורני כי אמות מידה אלו אינן מתקיימות בבקשה שלפניי, והמבקשת אף אינה מנסה לטעון זאת. אף לא שוכנעתי כי נגרם למבקשת עיוות דין או אי-צדק מהותי המצדיק את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

יתרה מכך, הבקשה נסובה כולה סביב חומרת העונש שנגזר על המבקשת. כידוע, רשות ערעור במקרים מסוג זה תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (ראו, למשל, רע"פ 4491/14 סורן נ' מדינת ישראל (29.6.2014); רע"פ 9137/16 שריג נ' מדינת ישראל (26.3.2018)).

6. בענייננו, נחה דעתי כי העונש שנגזר על המבקשת איננו סוטה ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים, ובוודאי שאינו סוטה ממנו במידה ניכרת (ראו והשוו: רע"פ 1583/14 שמיר נ' מדינת ישראל (11.3.2014); רע"פ 458/15 מחבוש נ' מדינת ישראל (22.1.2015); רע"פ 8765/09 כלפון נ' מדינת ישראל (20.1.2010) רע"פ 3764/05 בן זויה נ' מדינת ישראל (21.4.2005)). על אף שהנמקתו של בית המשפט המחוזי תמציתית, עמד הוא על השיקולים הצריכים לעניין. כך, התחשב בית המשפט המחוזי לחומרא במידת רשלנותה הגבוהה של המבקשת ותוצאות התאונה הקשות, הכוללות חבלות של ממש למספר נפגעים; ולקולא, התחשב בית המשפט בנסיבותיה האישיות של המבקשת, כעולה מתסקיר שירות המבחן, תוך שסבר, לאור התסקיר, כי אין להשית במקרה דנן עונש מאסר בפועל ולו בעבודות שירות. לפיכך, איני מוצא לנכון להתערב בפסיקתו של בית המשפט המחוזי.

7. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ד בסיון התשע"ט (17.6.2019).

ש ו פ ט